

K. NOREL

Pieter onder de Piraten

PIERKE'S VERGISSING

DOOR

P. STOUTHAMER

Tekeningen van Jan Lutz

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

WAAR PIERKE WOONDE

Pierke was nog een klein jongetje.

„Pierke, m'n manneke,” zei z'n moeder vaak tegen hem, en dan was hij stilletjes blij, want hij vond dat een leuk naampje.

Pierke woonde in een aardig, klein huisje. 't Was helemaal wit, en 's zomers groeiden er gele rozen langs de muur. Wel tot de dakgoot toe.

Het huisje stond beneden aan de dijk. Als je bovenop de dijk stond, kon je over Pierke's wereldje kijken. De polder, zo noemden de mensen dat land.

Pierke stond dikwijls op de dijk. Dan keek hij over de polder.

Daar lagen de boerderijen onder hun hoge bomen. Daar zag hij de zware paarden werken, en de sterke knechts liepen er achter. En één van die knechts was Pierke's vader. Daar zag hij de weg ver verloren de polder inlopen. Wel tot aan de kreek toe. Dat was een grote plas, waar altijd de eenden vandaan kwamen vliegen.

Maar zo ver was Pierke nog nooit geweest! Lieve tijd, nee! Als je zo ver van huis liep, dan verdwaalde je vast.

Als je de dijk een eind volgde, kwam je bij Sjef de schaper. Schaapherder betekent dat, maar de mensen daar noemden hem allemaal de „schaper”.

Dat komt, zie je, Pierke woonde in Vlaanderen, en daar spreken de mensen een klein beetje anders dan in Nederland.

Bij Sjef de schaper was Pierke wel eens geweest. Och, zo vaak wel. Hij liep er dikwijls alleen naar toe. Want daar waren geen auto's, die hem konden overrijden. 't Was daar een heel stil plekje. Bij Sjef woonde ook Maria. Dat was zijn vrouw.

Maria was heel lief, vond Pierke. Ze lachte altijd tegen hem.

Ze lachte stil en zei heel weinig woorden. Haar ogen keken ver over de polder. Die ogen waren zo blauw als de hemel, dacht Pierke.

Wel, daar heb ik ze allemaal opgenoemd, de mensen, van wie Pierke veel hield: z'n vader, z'n moeder, Sjef en Maria.

De andere mensen waren vreemden voor hem. Hij kende ze wel zo'n beetje: de boer en de boerin, bij wie vader werkte, een paar knechts, twee of drie mensen uit het dorp. Maar hij durfde niet goed tegen ze te praten. Als ze hem wat vroegen, dan stond hij stijf stil. Dan keek hij net als Maria, ver over de polder, en hij zei geen woord.

En andere mensen kwamen er in Pierke's wereldje niet.

SJEF EN MARIA

Maar die Pierke, als hij bij z'n moeder was! Och, och, dan stond z'n mondje vaak geen ogenblik stil.

En als hij 's avonds z'n vader afhaalde bij de boerderij, dan liep hij te babbelen aan één stuk door over alles, wat hij gedaan had die dag.

Dan zei z'n vader wel eens „ja, ja,” als hij „nee” moest zeggen. Maar ja, dan was vader een beetje moe van het werken, en dan hoorde hij soms niet goed, wat die kleine babbelaar allemaal zei.

Maar er waren ook dagen, dat Pierke weinig kon praten. Als z'n moeder het druk had, als ze aan de was bezig was, of als ze veel broden moest bakken voor de boerin, dan vond Pierke het maar een beetje saai thuis.

Dan vroeg hij aan z'n moeder, of hij naar Sjef de schaper mocht gaan. En moeder vond dat altijd goed.

Dan stapte Pierke over de dijk als een grote vent.

Ja, zó klein was hij niet meer, hoor. Hij kon al een beetje fluiten. Nou, dan ben je toch al zowat een grote jongen, als je kunt fluiten.

Bij Sjef en Maria was altijd heel wat te beleven. Daar werden vaak lammetjes geboren, en daar speelde Pierke dan mee. Daar waren de twee grote honden, Loebas en Beer, waar hij zo'n schik mee kon hebben. Sjef had nog meer dieren: eenden, een kalkoen, een pauw en een hoop kippen. Maar kippen, daar hield Pierke niet van; die keken je altijd zo raar aan met een schuine kop. Waarom keken ze niet gewoon recht voor zich, net als de honden?

Het leukste vond Pierke het om met Sjef langs de dijken te dwalen achter de kudde.

Als er een stout schaap een eindje te ver wegliep,

dan zei Sjef: „Loebas, haal het.”

Hup! dan liep Loebas naar het schaap, en hij behoefde niet eens te blaffen. Dadelijk rende het schaap dan naar de kudde terug.

Soms speelde Pierke wel eens voor hond, als er een schaap afdwaalde. Maar de schapen waren voor hem niet zo bang als voor Loebas. Zelfs niet als hij blafte als een hond.

En wat Pierke nog wel het fijnste vond, dat was, als hij bij Sjef en Maria mocht blijven eten. Het brood was daar veel lekkerder dan thuis. En de kaas ook al. En de melk! De schapenmelk! Wel, dat was het lekkerste van de hele wereld.

Maar als ze gingen eten, deden Sjef en Maria altijd iets vreemds. Dan deden ze hun ogen dicht, en ze vouwden hun handen. En Sjef zei stille, zware woorden in z'n baard.

Nou, dan keek Pierke maar onder de tafel. En hij was een beetje verlegen.

PIERKE GAAT NAAR SCHOOL

Maar eens kwam er een grote verandering in Pierke's leven. Hij moest naar school.

's Morgens bracht z'n moeder hem weg. Ze zei tegen de schooljuffrouw: „Hier heb je Pierke, m'n manneke. Leer hem maar gauw z'n naam schrijven, want z'n vader kan het niet eens goed.”

Wel, en toen werd Pierke een schooljongen. Hij

leerde lezen en schrijven en rekenen. Elke morgen stapte hij de deur uit en liep alleen de lange weg naar school.

Hij ontmoette nu ook meer mensen.

En de mensen in het dorp kenden Pierke ook al gauw.

„Dag, Pierke,” zeiden ze tegen hem. Maar dan stapte Pierke door en keek recht voor zich naar de grond, net of hij diep moest nadenken.

De juffrouw, ja, tegen haar durfde hij wel een beetje te praten. Maar de mensen in het dorp! Nee, hoor, die kende hij niet. En de bovenmeester, met z'n kromme pijp!

Och heden! Pierke durfde hem niet eens aan te kijken.

Het fijnste op school vond Pierke de verhalen, die de juffrouw vertelde.

Dan zat ze op de voorste bank met opgetrokken knieën, en dan vertelde ze wondermooie dingen. Van kabouters en elfjes, van vogeltjes en andere dieren, van stoute en zoete jongetjes.

En dan zat Pierke haar maar aan te kijken. Hij keek haar de woorden uit de mond.

En Pierke zag het allemaal echt gebeuren, wat de juf vertelde. Hij zag de kabouters in het maanlicht uit een holle boom komen stappen. Hij zag de elfjes, die in een grote lelie lagen te slapen. Hij zag de jongens in een varkenshok wegkruipen. En hij hoorde het varken knorren. Hu!

Eens, toen de juffrouw vertelde van de nieuwsgierige

vrouw van de kleermaker, die de kabouters wilde zien, en erwten strooide, zodat ze er over vielen, maakte Pierke zich zo kwaad op die vrouw, dat hij hardop zei: „Die stommerik, nou komen ze nooit

meer terug.”

Maar toen Pierke z'n eigen stem zo hard hoorde in het stille lokaal, schrok hij van zichzelf.

Maar de juf zei: „Jij hebt het geraden, Pierke, ze zijn nooit meer teruggekomen.”

Toen was Pierke een beetje blij, maar toch ook erg verlegen.

HET VREEMDE VERHAAL

Maar het heel, heel wonderlijke verhaal kwam, toen het Kerst zou worden.

De juffrouw vertelde nooit verhalen uit de bijbel, want de school, waar Pierke op ging, was geen „school met de bijbel”.

Ja, dat was maar erg met die Pierke, dat heb je zeker al begrepen, hè? Ik heb je toch verteld, dat Pierke niet eens wist wat bidden was?

Nou, en op school hoorde hij ook nooit iets over die dingen.

Maar deze éne keer, vlak voor Kerst, wilde de juffrouw toch eens een verhaal uit de bijbel vertellen: de Kerstgeschiedenis.

En dat was nu het wonderlijkste en het mooiste verhaal, dat Pierke ooit gehoord had.

Jozef en Maria? Jozef en Maria? Kende Pierke die? Of waren het mensen uit een verre, vreemde wereld? Hij zag ze lopen langs de wegen. De lange wegen.

Maria was moe en bleek. Och, ze was zo moe!

Maar Jozef was groot en sterk. Hij steunde z'n arme vrouw.

Pierke zag haar leunen op de arm van Jozef. Hij zag de lange weg, die ze liepen. Hij zag Maria's ogen kijken ver over de polder.

Die ogen waren zo blauw als de hemel.

Hoe langer Pierke naar die vrouw keek, hoe meer hij van haar ging houden. Hij kende haar. En hij ken-

de Jozef. En dat ze zo moe was! En nog zo ver moest lopen!

Eindelijk kwamen ze in een oude stad. Daar gingen ze langzaam door de straten.

Bethlehem. Waar was Bethlehem?

Was dat ver, heel ver achter de dijk?

Helemaal achter de kreek misschien?

Och, dan was ze nog lang niet thuis.

En daar in die stad ging Jozef aan de huizen vragen:

„Is er hier plaats voor ons?”

Nee, er was geen plaats.

Een ander huis.

„Is er hier een kamerke voor ons?”

Nee, hier ook niet.

Een derde huis.

„Och, een klein kamerke maar alstublieft.”

Er was geen kamerke leeg.

Nergens. Geen een.

En toen liepen ze weer door.

Verder en verder.

Tot ze eindelijk, eindelijk kwamen bij de schapenstal.

In het huis konden ze ook niet. Dat was vol mensen.

Dan maar in de schapenstal.

Pierke glimlachte. Hij kende de stal. En hij kende het hoekje, waar de arme Maria in het stro neerzank.

En eindelijk rustte.

En daar . . . daar werd een klein kindeke geboren.

Pierke verwonderde zich er over.

Een kindeke?

Daar in die stal?

WAT JAMMER TOCH!

De wind bulderde om de school. Hij loeide in de kachel en hij deed de ramen rinkelen.

Maar het leek voor Pierke, of hij niet meer in de school zat. De woorden van de juffrouw kwamen tot hem, maar hij zat niet meer in zijn bank.

Pierke stond op de dijk, vlak bij de schapenstal van Sjef.

En daar zag hij het allemaal gebeuren. Daar scheen het grote, witte licht.

Midden in de donkere nacht werd de wijde polder licht, licht.

En daar hoorde Pierke de engelen zingen. Wat of wie engelen waren, wist hij niet. Maar hij zag vreemde, witte mannen.

En het zingen was zo mooi.

Zo vreemd zacht.

En toch hoorde je het over de hele polder.

En er kwamen herders.

Pierke zag ze komen van ver. Helemaal van de vogelkreek.

Ze kwamen dichterbij. Ze zochten de stal. Ze gingen binnen.

Maar Pierke mocht niet binnen. Hij bleef staan op de dijk.

En er kwamen koningen. Pierke zag ze komen van ver. Ze reden op kamelen.

Wat kamelen waren, wist Pierke niet, maar hij zag heel grote paarden.

En de koningen zochten de stal.

Ze gingen binnen.

Ze gingen hun mooie geschenken geven aan het kindeke.

Maar Pierke mocht niet binnen.

Och, dat werd een stille spijt in het hart van het manneke.

Dat hij dat allemaal niet geweten had! Het was daar gebeurd in zijn polder. En hij had het niet gezien.

De herders waren langs Pierke's huisje gekomen.

Maar het was nacht geweest, en Pierke had geslapen.

De koningen waren langs gekomen met hun grote kamelen.

Maar toen was het zeker ook nacht geweest.

En de polder en de dijk waren wit geweest van licht.

Dat er zoveel moois kon gebeuren in een nacht, terwijl je zoet lag te slapen.

Jammer! Jammer!

HET MOOIE GLAASJE

Toen de school uitging, en Pierke naar buiten stapte, greep de wind hem meteen en wierp hem bijna op de grond.

Pierke moest stevig op z'n beentjes staan, want het stormde.

Oei! De wind gierde over de daken en tussen de huizen door.

De bomen zuchtten en kraakten. Hun takken zwiepten.

„Ga maar gauw naar huis, Pierke,” zei de bovenmeester, „’t zal gauw donker worden, en je moet nog zo ver lopen.”

„Ja,” knikte Pierke en begon dapper te stappen. Maar toen hij bij de kerk kwam, moest hij toch even blijven staan. Want de lantaarn, die boven de kerkdeur hing, de mooie lantaarn met z’n gekleurde glaasjes, slingerde wild in de wind.

Pierke had dikwijls naar die lantaarn gekeken. Dat was het mooiste uit het hele dorp.

Er waren rode en gele en groene glaasjes in. Er stond een blauw kruis midden in het voorste glas.

En daar . . . .

Pats, kring-krink-krinkel-de-krinkel!

Een tak, die van de boom vlak voor de kerk viel, sloeg de ruitjes stuk. O, in honderd scherven vlogen de glaasjes over de straat.

Pierke stak z’n ene vuist in z’n mond van de schrik.

Hij liep naar de kerkdeur.

Daar lagen de stukjes. Groen en geel en rood en blauw.

Stuk was de mooie lantaarn.

En stuk was het kruis.

Pierke bukte zich, om naar de glaasjes te kijken.

Toen zag hij vlak voor z’n voeten een prachtig rond glaasje liggen.

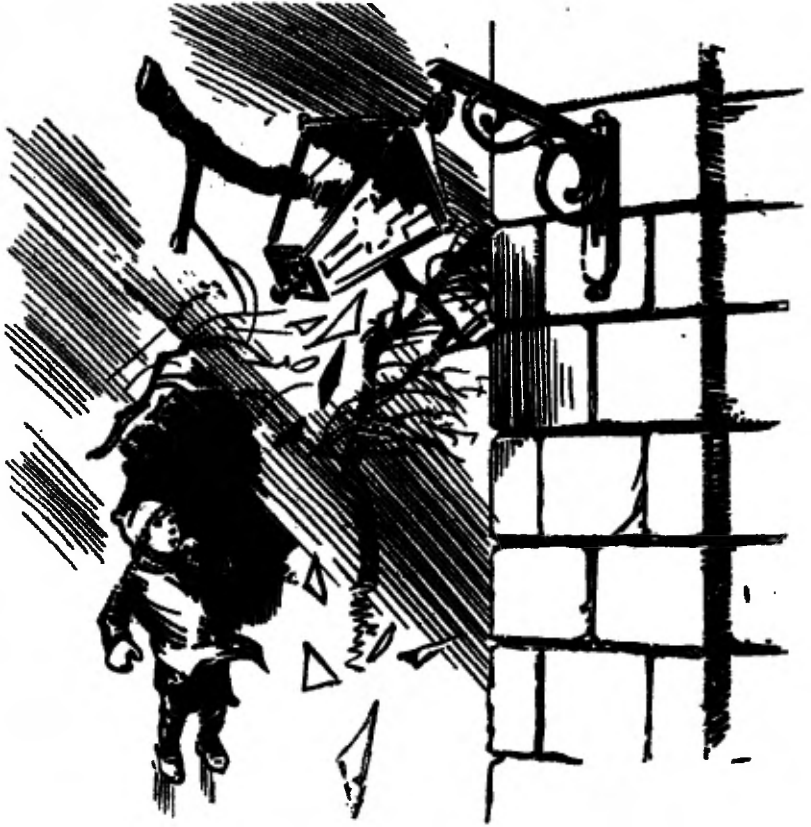
Hij raapte het op. Het was rood, o, vuurrood en heel dik.

En toen hij er door keek, om te zien of z’n hand nu rood was, zag hij, dat z’n vingers heel groot en dik

werden. O, wat prachtig was dat! Een rood vergroot-
glas.

Er kwamen meer jongens. Ze raapten allemaal ge-

kleurde glasscherven op en keken er door naar de
lucht en naar de huizen.

Ze juichten om de mooie kleuren.

Maar Pierke stak z'n vergrootglas diep in z'n zak.

Hij had het mooiste van alle glaasjes.
Toen dacht hij opeens weer aan zijn huisje en aan de storm.
En hij stapte heen.
Maar z'n handjes hield hij in z'n zakken. En aldoor voelde hij het glaasje, het vergrootglas.
En hij wist, dat het rood was.

BIJ MOEDER

Z'n moeder kwam hem een eind tegemoet lopen.
„Pierke, m'n manneke,” zei ze en zoende hem.
Toen nam ze z'n handje, en hij kroop achter de rokken van z'n moeder, zodat hij de storm niet voelde.
En hij vertelde over z'n mooie glaasje.
Z'n moeder hoorde het niet, want de wind bulderde om haar hoofd.
Toen ze thuis waren, en Pierke achter een glas warme melk zat, kwamen z'n verhalen weer.
„En de lantaarn, moeder, sloeg helemaal kapot.”
„Welke lantaarn, Pierke?”
„Die van de kerk, moeder, met het blauwe kruis.”
„En stond jij daar bij?”
„Ja, ik was er vlakbij.”
„Och! Er had wel een scherp stukje glas in je oog kunnen vliegen, Pierke.”
Maar Pierke lachte.
„Het vloog niet in m'n oog, hoor. Het vloog in m'n zak.”

En Pierke liet z'n toverglasje zien.

„En moeder, er is een kindje geboren bij Sjef en Maria.”

„Ja, Pierke, er is een kindje geboren bij Maria, maar hoe weet jij dat?”

„De juffrouw op school vertelde het.”

„De juffrouw? Hoe weet die dat?”

„Ze heeft het verteld,” zei Pierke, „dus ze weet het goed.”

„En zijn de herders hierlangs gekomen?”

„Ik weet het niet, Pierke.”

„En de koningen?”

„Wat koningen? Ik weet van niets, Pierke.”

„Dan heb je ook geslapen zeker, want 't was in de nacht.”

Pierke's moeder lachte naar het manneke. Ze begreep niet veel van z'n gebabbel.

„En nou moet ik het avondwerk gaan doen, Pierke.”

„Ik zal de geit wel binnenhalen,” zei Pierke.

Maar z'n moeder zei, dat het stormde en koud was, en dat hij maar binnen moest blijven.

Toen ging Pierke voor het raam zitten in het licht van de avond.

De zon, die bijna onderging, keek even tussen de donkere wolken door en maakte de wereld rood.

Pierke keek er naar door z'n glasje.

Maar toen werd buiten alles zo rood, dat het jongetje er een beetje van schrok.

„De hele wereld staat in brand,” zei hij.

DE AVOND

Het begon te schemeren.

Pierke zat nog aldoor voor het raam. Hij keek naar de bomen, die bogen in de wind.

„Ze zijn er moe van,” dacht Pierke, „en toch houdt die wind niet op.”

Hij luisterde naar het gebulder van de storm in de schoorsteen.

Hij zag het vuur van de kachel gloeien in de donkere kamer.

Toen ging hij op z'n knieën op de vloer zitten en keek naar het rode gaatje onder in de kachel. Hij hield z'n glaasje er voor. O, en toen leek het wel of z'n glaasje een stuk vuur geworden was. Een stukje vuur dat hij zomaar in z'n hand hield. Maar na een poosje werd de kamer zo donker, en het vuur in de kachel zo rood, dat Pierke er een beetje bang van werd.

Hij ging weer bij het raam zitten, z'n hoofdje steunde hij met z'n vuistjes. En hij wachtte op z'n moeder. Er begon iets in z'n hoofdje te zingen. Verre stemmen.

„Vrede op aarde, vrede op aarde. . . .”

Toen zag hij in de schemer een man aankomen. Die liep diep gebogen en worstelde tegen de wind.

Pierke dacht nog: „'t Is vader.” Maar toen de man dichtbij kwam, zag hij, dat het een vreemde was.

De man liep voorbij het raam. Maar hij ging niet naar het dorp. Hij klom de dijk op.

„Die gaat naar het Kindeke Jezus,” zei Pierke hardop, en. . . . bons. . . . Eer hij het wist, had Pierke met z'n vuistje op het raam gebonsd.

De man keek om.

Pierke had willen roepen: „Ga je naar het Kindeke Jezus?” Maar toen de man keek, durfde hij niets te zeggen.

De man liep door. Gebogen in de wind. En Pierke dacht maar: „Die gaat naar het Kindeke Jezus.”

En Pierke zou graag mee zijn gegaan. Maar het was een vreemde man.

„Kindeke Jezus,” zei hij toen, en nog eens: „Kindeke Jezus.”

En hij vond die woorden zo zoet, dat hij ze nog eens zei, en nog eens.

De man was al verdwenen in de schemer. Maar Pierke keek. Hij keek de man maar na en zei de zoete woordjes: „Kindeke Jezus.”

Toen z'n moeder binnenkwam, lag Pierke met het hoofd op de vensterbank te slapen.

DE NACHT

Die nacht keek Pierke door het zolderraampje over de polder. De maan scheen helder, en er dreven schapenwolkjes aan de hemel. O, het leken wel duizend schapen, die langs de maan trokken.

De boerderijen lagen stil te slapen onder de zwarte bomen.

Maar de natte weg glansde wit in het maanlicht en

liep ver, ver de polder in. Helemaal aan het eind was de kreek met de vele watervogels. En daar zag Pierke iets bewegen. Hij hoorde geluid ook. Paarden stapten en trappelden.

Pierke schrok er van. Wat was dat toch midden in de stille polder en midden in de stille nacht?

De paarden kwamen dichterbij. Ze werden groter en groter. En op de paarden zag hij mannen zitten. Ze hadden lange mantels aan.

O, de mantels hadden kleuren, rood en blauw, blauw en rood.

Pierke stond als een beeld zo stil voor het raam. Hij wilde z'n vader en moeder wel roepen, maar hij durfde zich niet te bewegen.

De paarden kwamen zo snel nader. Het geluid van hun hoeven op de straat was als een kletterende regen. En de mantels ruisten als de bomen in een storm.

De voorste man had een kroon op z'n hoofd. Die blonk in het maanlicht. En o, nu wist Pierke het. Daar waren de koningen weer. Ze gingen naar Sjef en Maria en naar het Kindeke Jezus.

Opeens schrok Pierke heel erg, want de koning hield z'n paard in en bleef voor het witte huisje staan. Hij keek naar het zolderraampje, waar Pierke stond. Ja, hij keek Pierke vlak in het gezicht.

Ach, het jongetje had nu wel willen wegkruipen. Een *koning* zag hem daar staan in z'n nachtgoed. Maar de koning wenkte met de hand, alsof hij zeggen wou: „Kom eens naar beneden, jongetje.”

En zomaar, zonder verder na te denken, ging Pierke. Hij daalde de trap af. Hij deed de deur open en stond buiten. Dat hij in z'n nachtgoed was, vergat hij nu helemaal. Want een koning had hem geroepen.

PIERKE WIJST DE WEG

„Hier ben ik,” zei Pierke.
De koning knikte.

„We hebben je nodig, Pierke,” zei hij toen.

„Mij?” vroeg het jongetje.

„Ja,” zei de koning, „weet je de weg naar de stal van Jozef?”

„Best, hoor,” zei Pierke.

„Kom dan bij me op het paard zitten.”

De koning stak z'n hand uit en tilde Pierke op het paard.

„De dijk op,” zei Pierke.

Het paard klom snel tegen de dijk op. En Pierke zag, dat veel paarden en veel mannen hem volgden.

„Nu maar rechtdoor,” zei het manneke.

De paarden stapten over de dijk. Het geluid van hun hoeven in het natte gras ruiste achter hem. En in de verte begon een klok te luiden. Het klonk over de wijde polder.

Pierke zat te luisteren naar dat wondere geluid. En toen de klok zweeg, luisterde hij naar de stilte.

Het paard stapte . . . plof-plof . . .

De koningsmantel wapperde in de wind . . . flrrr . . . flrrr . . .

En niemand zei een woord.

Tot ze bij de bocht in de dijk kwamen.

Daar was het weggetje naar Sjef en Maria.

„Hier moeten we het weggetje in,” zei Pierke.

De koning achter hem zei niets, en het paard liep rechtdoor.

„Ho, ho! Nu gaan we verkeerd,” zei Pierke.

Maar de koning zei niets, en het paard stapte maar. Pierke keerde zich om. Hij wilde . . .

Och, wat keek hij toen vreemd op: de koning was er niet meer. Pierke zat alleen op het paard.

Eerst wist hij helemaal niet, wat hij doen moest. Het paard stapte maar.

Toen trok hij aan de teugels en liet het dier stilstaan.

Maar toen hij een poosje nagedacht had, wist hij helemaal niet meer, dat er een koning geweest was, en dat er nog veel paarden en mannen achter hem gereden hadden. Hij wist alleen, dat hij op een hoog paard zat, en dat hij daar reed, heel alleen, midden in de nacht.

De sterren pinkelden aan de lucht.

De hoge bomen ruisten in de wind.

De zwarte boerderijen lagen te slapen in de polder.

Alle mensen sliepen.

Alleen Pierke reed.

Hij reed maar.

Hij reed zo lang, tot hij niets meer wist.

Zijn droom was uitgedroomd en hij lag rustig te slapen.

PIERKE GAAT OP STAP

Toen Pierke de volgende morgen beneden kwam, stonden z'n oogjes heel ernstig.

„Dag, Pierke, m'n manneke,” zei z'n moeder en kustte hem.

„Dag, moeder,” zei Pierke, maar hij lachte niet, zoals hij anders altijd deed.

Toen hij aangekleed was, ging hij aan tafel zitten en wachtte op z'n boterham.

En terwijl Pierke zat te eten, bleven z'n oogjes maar aldoor even ernstig kijken.

„'t Is Zaterdag, Pierke,” zei z'n moeder, „nou hoef je niet naar school.”

„Nee,” zei Pierke.

„Ga je naar de boerderij vandaag?” vroeg z'n moeder.

„Nee.”

„Blijf je dan een hele dag bij mij?”

„Nee.”

Z'n moeder lachte.

„Wat ga je dan doen, Pierke?” vroeg ze weer.

„Ik weet het niet goed,” zei het jongetje en keek strak naar buiten.

Toen lachte z'n moeder weer.

„Dat zulke lieve oogjes zo donker kunnen kijken!” zei ze en zoende hem zacht op beide ogen.

Pierke zweeg nog een hele poos. Toen zei hij:

„Moeder, ik zou zo graag naar Maria willen gaan.”

„Naar Sjef de schaper?”

„Ja, moeder.”

„En waarom, Pierke?”

„Ik wil zo graag haar kindje zien.”

„Wel, Pierke,” zei z'n moeder, „maar Maria is ziek.”

„Is ze ziek? Erg?”

„Welnee, Pierke, een beetje ziek is ze maar.”

„Ik zal stillekes op mijn tenen lopen,” zei het jongetje.

Moeder streek over z'n hoofd en dacht even na. Ze keek naar buiten, naar de bomen. Die stonden stil. Er was geen wind meer. En de zon scheen door dunne wolkjes.

„Ga dan maar,” zei z'n moeder, „maar zul je heel stillekes doen bij het kindje?”

„Ja, moeder.”

Moeder kleepte haar manneke dik aan, want het was winter.

Pierke voelde met z'n hand in z'n broekzak. Toen moest hij stilletjes lachen. Een heel fijn lachje, dat uit z'n ogen straalde.

„Er zijn al herders ook geweest bij Maria,” zei hij toen.

„Herders?” vroeg z'n moeder en keek vragend.

„Ja, en koningen,” zei het jongetje.

„Heb je gedroomd, Pierke?” vroeg z'n moeder nu.

„Ja, geloof ik,” zei het manneke en moest diep nadenken. Hij zag een koning en een paard, dat stapte. Dat stapte maar.

Pierke begreep niet goed meer, wat er gebeurd en niet gebeurd was, en hij keek weer heel ernstig.

Z'n moeder zoende hem.

En Pierke ging de dijk op.

LANGS DE DIJK

Hij liep door het natte gras.

Duizend droppeltjes blonken in het zonlicht.

Hij liep onder de hoge bomen. Ze stonden zo stil.

„Ze zijn moe van de storm,” dacht Pierke.
Toen voelde hij weer in z'n zak.
De storm had de lantaarn voor de kerk stukgeslagen.
Dat was niet zo mooi.
En het blauwe kruis was in scherven gebroken.
Dat was ook niet mooi.
Maar Pierke had het vergrootglas. Het rode, dikke
vergrootglas.
Dat was wel mooi.
De jongens in het dorp hadden gekleurde glas-
scherven, wel tien of honderd misschien.
Maar Pierke had dat éne ronde, dat rode glas. En dat
was veel mooier dan alle scherven bij elkaar.
Hij keek er door. Hij keek naar de bomen. Die zag hij
niet. Maar hij zag licht, rood, rood licht.
Hij keek naar de zon. Toen werd het licht nog roder.
Pierke lachte bijna hardop.
Hij keek naar z'n hand. Die werd groot en rood, net
als gisteren.
Toen bukte hij zich en keek door het glas naar het
gras.
En dat werd. . . . zwart.
O, o, wat een wonder toverglas was dat toch!
Hij streelde het en liet het van z'n ene hand in z'n
andere glijden.
„Het mooiste glas van de hele wereld,” zei hij hard-
op. En toen fluisterde hij: „En dat geef ik aan het
Kindeke Jezus.”
Hij stak het in z'n zak, maar z'n hand trok hij niet
terug, want hij wilde het aldoor blijven voelen.

Pierke begon zacht te zingen.

De polder lag daar stil. De bomen stonden stil. De wolkjes hoog in de lucht hingen stil om de zon. Ze dreven niet eens een klein eindje verder.

De hele wereld was stil.

Maar midden in die zwijgende wereld liep een klein jongetje over de dijk.

En dat zong maar.

Zong maar.

DE HAAS

Beneden aan de dijk was een paadje. Dat hadden de koeien er gemaakt, als ze 's avonds naar huis trokken.

Pierke had dikwijls achter ze gelopen. Och, dan stapten ze zo traag. Hun koppen hingen helemaal voorover.

Pierke ging de dijk af. Hij deed of er koeien voor hem uitliepen.

„Vort, Bonte,” zei hij, „je bent toch zo lui.”

„Hup, Roze, loop toch een beetje harder.”

Hij zwaaide met z'n ene handje in de lucht. Het andere hield hij in z'n zak.

Daar zat het glaasje, zie je.

In de bomen zaten kraaien. Ze riepen opeens heel hard en vlogen op.

„Ze maken ruzie,” zei Pierke, „de zwarte kraaien maken altijd ruzie.”

De kraaien vlogen weg, ver over de polder.

En toen werd het weer stil.

En Pierke werd ook stil. Hij zong niet meer. En hij praatte niet meer in zichzelf. Z'n voetjes gingen maar over het koeienpaadje.

Zo zacht gingen die voetjes, dat een haas, die daar in het gras lag te slapen, er niets van gehoord had, dat er een klein jongetje aankwam.

Pierke stond opeens stil. Vlak voor zich in een kuiltje zag hij de haas zitten. Hij was zo dichtbij, dat de haas niet meer weg durfde te lopen. Pierke keek vol verbazing naar het dier daar aan z'n voeten.

Nee, de haas sliep nu niet meer. Heel wijd open stonden z'n ogen. Ze keken Pierke strak aan, zonder één keertje te knippen.

De oren lagen plat in de nek. Niets bewoog aan het dier. Zelfs het fijne neusje, dat altijd bewoog, was stil. Pierke keek lang naar die grote ogen. Net spiegels waren het. De spiegels zagen hem maar aan. En er lag een vreselijk grote angst in die ogen.

„Och,” zei Pierke toen zachtjes.

Hij bukte zich langzaam over de haas. Die bleef roerloos liggen.

„Och,” zei Pierke weer, „ben jij zo bang? Dacht je dat ik jou kwaad zou doen?”

Voorzichtig stak hij z'n handje uit en wilde de haas strelen. Maar toen z'n handje de oren raakte, eventjes maar. . . .

Och, vreselijk en verschrikkelijk! Toen gaf die haas een gil! Een schreeuw! Dat Pierke z'n hart stilstond.

Tegelijk sprong het dier op en rende, rende er van-
door.

Pierke stiet ook een gil uit. Nog scherper en harder
dan de haas. En Pierke viel achterover in het gras.
Bleek, doodsbleek lag hij daar, en hij snikte, en z'n
hele lichaam schokte. Zo schreide hij. Minuten lang.
Eindelijk stond hij op.

Hij liep het koeienpaadje weer langs, nog zacht
snikkend.

En zo kwam het, dat Pierke niet zingend en blij, maar
schreiend het erf van Sjef en Maria opstapte.

BIJ DE SCHAPER

„Maar Pierke, m'n manneke,” zei opeens een zware stem .

„Sjef,” zei Pierke en hij stak allebei z'n handjes uit naar de schaapherder.

„En wat scheelt er dan toch aan, m'n manneke?” vroeg Sjef.

„Ik ben zo verschrikkelijk geschrokken,” zei Pierke en wou weer gaan schreien.

„Geschrokken? Waarvoor?”

„Voor die haas.”

„Maar is een grote jongen dan bang voor een haas?” vroeg Sjef.

Ja, nu schaamde Pierke zich wel een beetje.

„Ja maar, ja maar....,” stotterde hij, „die haas sprong bijna in m'n gezicht.”

„Wel, wel,” zei Sjef, „dat is nogal erg.”

„Ja,” zei Pierke — en hij knikte heftig — „als een haas in je gezicht springt, dan schrik je, hoor.”

„En waar is dat beest nou?” vroeg Sjef.

„Weg, hij liep hard weg.”

„Dan denk ik, dat de haas bang was voor jou,” lachte Sjef.

„Ja,” zei Pierke, „'t is maar goed, dat hij wegliep, want ik zou hem anders....”

„Zeker, zeker,” zei Sjef, „anders had je hem in z'n nekvel gepakt, en dan had je hem meegenomen naar je moeder.”

„Natuurlijk,” zei Pierke. Hij wou nu wel graag een grote jongen zijn.

„En kom nou maar eens in de keuken, dan zal ik je wat geven voor de schrik.”

Pierke legde z'n handje in de grote hand van Sjef en stapte met hem naar de keuken.

„Zo,” zei Sjef, „en ga nou maar eens op het bankje zitten achter de tafel.”

Pierke ging zitten en keek naar Sjef. Die bukte zich en haalde iets uit het lage kastje. Toen legde hij drie oliebollen voor Pierke neer.

„Eet die nou eens lekker op,” zei Sjef, „en als je schrik dan helemaal over is, ga ik je iets heel moois laten zien.”

Pierke's oogjes werden groot bij het zien van de oliebollen, maar ook om wat Sjef er bij had gezegd.

„Wat voor moois?” vroeg hij.

„Dat zeg ik nog niet, eerst eten,” lachte Sjef.

Pierke zette z'n tanden in een oliebol en smulde er van. Hij kneep z'n oogjes dicht.

Sjef gaf hem ook nog een kom melk.

En toen werd het heel stil in de keuken.

Pierke at, en Sjef stond naar hem te kijken. En als Pierke even naar Sjef keek, dan lachte de schaapherder en knikte, alsof hij zeggen wou: „Toe maar, Pierke, smul maar, m'n manneke.”

DE SCHAPER BEGRIJPT HET NIET

Terwijl Pierke z'n oliebollen oppeuzelde, moest hij aldoor aan twee dingen denken. Het meest dacht hij aan de oliebollen, dat ze toch zo lekker waren.

Maar hij dacht toch ook aan dat andere, waarvoor hij eigenlijk gekomen was: het kindje.

En toen hij aan de derde oliebol zou beginnen, vergat hij er in te bijten, en opeens zei hij: „Sjef. . . .”

„Wat is er, Pierke?” vroeg Sjef.

„Sjef, heet jij eigenlijk Jozef?”

„Ja, ja,” zei Sjef, „ik heet Jozef, dat is een mooie naam, hè?”

Pierke knikte en zat stil voor zich uit te kijken.

„Hoe weet je, dat ik Jozef heet?” vroeg de schaapherder.

„De juffrouw op school zei het.”

„De juffrouw?” lachte Sjef, „wel, ik wist niet, dat de juffrouw over mij praatte.”

„Ze heeft ons alles van je verteld.”

„Van mij?” vroeg Sjef.

„Ja, van jou, en van Maria, en van je kindje.”

„Maar dat is toch niet waar zeker?” riep Sjef. Hij lachte hardop.

Maar Pierke lachte niet. Zijn oogjes stonden heel ernstig. Hij knikte maar en zei: „Alles heeft ze verteld.”

„Maar wat dan toch, Pierke?”

Pierke's stem werd zacht, hij fluisterde bijna.

„Van het kindje, en dat de herders hier geweest zijn, en de koningen.”

Nu lachte Sjef niet meer. Hij stond maar naar het jongetje te kijken.

Ach, hij wou zo graag begrijpen, wat het manneke toch bedoelde.

„Herders en koningen, Pierke?” vroeg hij verbaasd.

„Ja natuurlijk,” zei Pierke, „dat weet je toch wel?”

„Ik weet niets van herders en koningen,” zei Sjef.

Toen keek Pierke hem lang aan. Hij zag een klein lichtje in de ogen van Sjef, net of hij een beetje met Pierke spotte.

Opeens werd Pierke's gezicht verdrietig.

„Ik weet het toch wel,” fluisterde hij.

„Wat dan, m'n manneke?”

„Ik mag het niet weten. Je wilt het niet zeggen. Kindertjes mogen nooit iets weten van grote mensen,” zei Pierke, en z'n lipje beefde.

Och, daar stond nu die grote man. Hij keek naar het verdrietige gezichtje. Hij was er verlegen mee. Wat moest hij toch zeggen tegen het jongetje?

„Ja,” zei Pierke, „en daarom heb je me ook niet geroepen, toen de polder zo licht was, en toen de mannen zongen.” En meteen begon Pierke te huilen.

En nu keek de grote man nog vreemder. Nu keek hij net, of hij zelf een kind was. Hij wist helemaal niet, wat hij met het mannetje moest beginnen. Er lag een groot medelijden in z'n ogen.

Maar opeens wist hij, wat hij doen moest. Hij nam

Pierke op z'n arm en zei: „Kom dan, misschien weet Maria het.”

En hij stapte met het jongetje de kamer binnen, waar zijn vrouw lag.

PIERKE VERTELT

„Wel, dag, Pierke,” zei Maria, en haar ogen lachten zo zacht als altijd.

„Dag, Maria,” zei Pierke verlegen en hield een snikje tegen.

Maria lag op bed. Haar mooie, lange haren lagen over haar schouders, en haar ogen straalden zo blij en zo teer. Zo mooi had Pierke Maria nog nooit gezien.

En daar naast het bed stond . . . een wiegje.

„Ja,” dacht Pierke, „dat is het.”

„Heeft Pierke gehuild?” vroeg haar lieve stem. Ze keek Sjef aan.

„Pierke heeft mij iets verteld, dat ik niet begrijp, en dat vindt hij verdrietig,” zei Sjef. „Maar misschien begrijp jij het, Maria.”

„Vertel het eens, Pierke,” zei Maria.

Sjef zette het jongetje op een stoel. Maar Pierke liet zich er afglijden en ging vlak bij Maria staan. Maar hij kon nog niets zeggen.

„De schooljuffrouw heeft over ons kindje verteld,” zei Sjef.

Maria zei niets, maar 't was of haar ogen iets vroegen aan Pierke. 1

Het jongetje knikte.

„Vertel jij me dan eens alles, Pierke,” zei Maria.

Pierke slikte. Hij wist niet goed, waar hij moest beginnen.

„Van de stad,” begon Pierke, „en jullie gingen naar de stad, jij en Sjef. En dat de stad zo vol was met mensen. En jullie konden niet in een huïs slapen, want het was zo vol. En toen zijn jullie naar hier gekomen, en jullie huis was ook vol. En toen ben je in de stal gegaan bij de schapen. En daar is dat kindje geboren.”

Pierke keek Maria aan, alsof hij zeggen wou: „Weet je het nu, wat ik bedoel?”

„En hoe was 't verder, Pierke?” vroeg Maria.

„En toen was het nacht. En toen werd de polder helemaal wit van het licht. En toen kwamen er witte mannen uit de lucht. En die zongen. Ze zongen zo heel mooi. Ze zongen: Vrede op aarde. En ik had het zo graag gehoord.”

Maria keek Sjef aan en in haar beide ogen kwam een traan.

„Och,” zei ze.

„Och,” zei toen ook Sjef.

„En toen, Pierke?” vroeg Maria.

„Toen zijn de herders gekomen en hebben naar je kindje gekeken. En ze lagen op hun knieën. . . .

En toen zijn de koningen gekomen. En ze hebben het kindje veel mooie dingen gegeven. . . .

En ik heb ze niet gezien. Dat is zo jammer. En nou ben ik gekomen, en ik wil het kindje ook wat geven.

Een heel mooi glaasje. Het mooiste glas van de wereld."

Pierke haalde het rode glaasje uit zijn zak.

„Kijk,” zei hij, „mag ik het nu geven?”

Maar Maria had haar ogen met haar hand bedekt.

„Waarom huil je, Maria?” vroeg Pierke.

„Omdat het zo heel mooi is,” zei Maria.

„Dat glaasje?” vroeg Pierke.

„Dat glaasje, en je verhaal,” zei Maria. En zacht

fluisterde ze nog: „Zo heel, heel mooi.”
De grote Sjef stond naar buiten te kijken met z'n rug
naar Pierke toe.

HET KINDJE

Pierke stond daar maar verlegen rond te kijken met
z'n glaasje in z'n handen.

Hij wist niet, wat hij doen moest.

Toen begon hij maar met z'n glaasje te spelen.

Hij keek er door naar het bed.

„Jij hebt rode lakens,” zei hij.

Maar Maria scheen het niet te horen.

„Mag ik nou je kindje eens zien?” vroeg Pierke.

Sjef draaide zich langzaam om. Hij nam Pierke op
z'n arm. En daar, diep weggedoken achter de bolle
rand van de dekentjes, zag Pierke een rood hoofdje
en twee kleine, o, heel kleine vuistjes.

Ach, Pierke hield z'n adem in.

Als een beeldje zo stil zat hij op de arm van Sjef. En
z'n oogjes keken strak naar het wondere kindje daar
in de wieg. Allerlei gedachten vlogen door z'n hoofd-
je. Maar hij zei geen woord.

Eindelijk bukte hij zich voorover. Hij hing in Sjefs
armen helemaal over het wiegje. En zonder ook
maar een woordje te zeggen, legde hij voorzichtig
het rode glaasje naast de kleine vuistjes.

Sjef glimlachte, en Maria keek stil toe.

Toen fluisterde Pierke een naam: „Kindeke Jezus.”

Maria schrok, en Sjef deed een stap achteruit.

„Wat zeg je nou, Pierke?” vroeg Sjef zacht.

„De Koningen hebben mooie dingen gebracht bij het Kindeke Jezus, en ik ook,” zei Pierke.

Weer kwamen er tranen in Maria's ogen, en weer zei ze: „Zo heel, heel mooi.”

En Sjef zei met een diepe stem: „En zo heel, heel verdrietig. Een kleine heiden.”

„Ja,” knikte Maria.

Pierke begreep van dat alles niets.

Hij dacht alleen maar: „Wat doen grote mensen toch dikwijls raar.

Daar ligt nou dat mooie kindeke.

En daar ligt m'n mooie glaasje.

Het mooiste kindeke van de wereld.

En het mooiste glaasje van de wereld.

En Maria huilt!

Hoe kun je nou huilen om zulke mooie dingen?”

DE SCHAPER VERTELT

Sjef ging op een stoel zitten met Pierke op z'n knieën.

„Luister nou eens, manneke,” zei hij.

„Ga je van het Kindeke Jezus vertellen?” vroeg Pierke.

„Ja,” knikte Sjef.

„Van de herders en de koningen ook?”

„Ja,” zei Sjef.

Pierke glimlachte. Hij ging knus tegen Sjef aanzitten en keek vol stille verwachting naar het gezicht met de zwarte baard.

En toen begon Sjef:

„Heel, heel lang geleden waren er een man en een vrouw, Jozef en Maria heetten ze.”

„Was jij dat?” vroeg Pierke.

„Nee, Pierke,” zei Sjef, „toen was ik nog niet op de wereld.”

Pierke keek strak voor zich. Hij moest diep nadenken.

„En ze woonden ook niet hier, maar in een land heel ver hier vandaan.”

„Achter de kreek in de polder?” vroeg Pierke.

„Nee,” zei Sjef, „nog veel verder. Achter de polder ligt weer een andere polder. Maar daar was het ook nog niet, hoor. Nog wel honderd polders verder.”

„O!” zei Pierke.

„Eens op een keer gingen Jozef en Maria een grote reis maken. Ze moesten naar Bethlehem.”

„Dat weet ik nog,” zei Pierke, „Bethlehem.”

„Daar wilden ze slapen ergens in een huis.”

„Maar ze kregen geen huis,” zuchtte Pierke.

„Nee,” vertelde Sjef, „en toen zijn ze in een beestenstal terechtgekomen.”

„Net als jouw schapenstal?” vroeg Pierke.

„Ja, net eender. En daar gingen ze slapen. En daar is hun kindeke geboren.”

„Het Kindeke Jezus,” zei Pierke zacht, en hij keek naar het wiegje.

„Ja, Pierke, maar het Kindeke Jezus was geen gewoon kindje, hoor,” zei Sjef.

„Was het anders dan dat kindje daar?”

„’t Was net eender als dat kindje. Als het honger had, ging het ook schreien. Maar ’t was toch heel anders. Want het was uit de hoge Hemel gekomen.”

„Van helemaal boven de blauwe lucht?”

„Ja, God zelf heeft het aan Maria gegeven, maar ’t was eigenlijk Zijn kindje.”

„Wie is God?” vroeg Pierke.

„Dat is de Heer, die in de Hemel woont, en die de hele wereld gemaakt heeft.”

„De hele wereld? De bomen ook?”

„Ja, en de mensen.”

„De mensen ook,” zei Pierke, en hij moest lang nadenken.

„Maar nou moet ik voor m’n schapen gaan zorgen,” zei Sjef.

„’k Zal je helpen,” zei Pierke.

„Nee, Pierke,” zei Sjef, „je moeder zal ongerust zijn, dat je nog niet terugkomt. Ga nou naar huis. En morgen mag je weer komen. Dan vertel ik nog meer van het Kindeke Jezus.”

Pierke keek nog eens in het wiegje. Daar lag het kindje, het lieve kindje. En daar lag zijn glaasje.

Pierke raakte met z’n vinger heel voorzichtig de kleine handjes aan.

Maar het glaasje liet hij liggen.

NOG EENS BIJ HET KINDJE

De andere dag was Pierke er weer. Hij had rode wangen, want het woei hard, en hij had tegen de wind in moeten stappen. Hij keek een beetje verdrietig.

„Ha, buurman,” zei Sjef, „je bent toch niet boos?”

„Ja,” zei Pierke, „ik vind de bomen het mooiste van de hele wereld, maar de wind wil ze stukmaken.”

„Wel, wel,” schrok Sjef, „is het zo erg?”

„Ja, alle dagen schudt de wind aan de bomen, en 's nachts kunnen ze ook al niet slapen.”

„Hoe weet je dat?” vroeg Sjef.

„Ik heb vannacht liggen luisteren, en de bomen moesten aldoor zuchten. Zo moe zijn ze. Ze zullen nog doodgaan.”

„Die boze wind toch!” zei Sjef.

„Nou,” zei Pierke, „en je kunt hem niet zien ook. Anders zou ik zeggen: Wind, schei uit.”

En Pierke keek zo ernstig, of hij voor al de bomen van de polder moest zorgen.

Sjef nam hem op z'n arm en knuffelde hem. Z'n baard kriebelde Pierke in het gezicht.

„Sjef,” zei Pierke, toen ze in de keuken waren, en Sjef de kachel opstookte.

„Ja, Pierke.”

„Sjef, en weet je wat Jantje van de smid zegt?”

„Nee, Pierke.”

„Die zegt, dat de bomen zelf de wind maken.”

„Dat rare Jantje,” zei Sjef.

„Ja, hij zei: de bomen slaan met hun takken heen en weer. Laat ze stilstaan. Als ze stilstaan, is er geen wind.”

„Dat rare Jantje,” zei Sjef weer, en hij lachte hardop. Hij gaf Pierke een appel. Het ventje zette er dadelijk z'n tandjes in, en hij vergat de wind en Jantje van de smid.

Een kwartiertje later ging Sjef in de kamer.

Pierke kwam hem na en stak z'n hoofd door de kier van de deur.

Hij knikte zwijgend tegen Maria.

„Kom maar,” zei ze en lachte, maar ze legde de vinger op de mond.

„Slaapt hij?” fluisterde Pierke.

„Ja,” zei Maria.

Heel voorzichtig op z'n teentjes sloop Pierke naar het wiegje. Bij elke stap boog hij diep, om toch maar heel zachtjes z'n voeten neer te zetten.

Bij het wiegje bleef hij staan. Hij keek er in.

Pierke keek, och, hij keek maar.

Geen woord zei hij. En z'n oogjes stonden zo ernstig, dat Maria tegen Sjef fluisterde:

„Nou zou ik willen weten, wat er in het hoofdje van dat manneke omgaat.”

Eindelijk zuchtte Pierke diep. Hij leek wel moe van het stille kijken. En hij schudde z'n hoofdje.

„'t Is toch jammer,” zei hij toen.

„Wat is er jammer, Pierke?” vroeg Maria.

„Dat dit het Kindeke Jezus niet is. Anders zou ik er altijd naar kunnen kijken.”

PIERKE'S EERSTE GEBED

Sjef had Pierke weer meegenomen naar de keuken. En daar begon hij weer te vertellen. Te vertellen over de Here Jezus. Dat het Kindeke Jezus een grote man geworden was en altijd tegen de mensen sprak over Zijn Vader in de Hemel.

„Hij wilde alle mensen weer naar Zijn Vader terugbrengen, dan konden ze altijd gelukkig zijn. Maar er waren boze mensen, die Hem niet wilden geloven. Ze zeiden: Je bent niet uit de Hemel gekomen.”

„Zeiden ze dat?” vroeg Pierke.

„Ja, en ze zeiden nog veel meer lelijke dingen tegen de Here Jezus. En op het eind hebben ze Hem doodgemaakt?”

„Dood?” schrok Pierke.

„Ja,” zei Sjef, „maar nou komt net het mooie. De Here Jezus is niet dood gebleven, hoor. Hij is teruggegaan naar Zijn vader in de Hemel. En daar is Hij nu nog. Daar blijft Hij altijd.

En daar zorgt Hij voor de mensen, die wel in Hem geloven.

En daar luistert Hij naar alles, wat die mensen tegen Hem zeggen.

Daar luistert Hij ook naar wat de kindertjes op de wereld tegen Hem zeggen. Ze behoeven het niet hard te roepen. Hij hoort het wel. Och, als ze maar heel stillekes praten tegen Hem, dan hoort Hij het.

Dat stillekes praten tegen de Here Jezus noemen de mensen bidden.”

Sjef was uitverteld.

En Pierke vroeg niet meer.

Hij was stil geworden en moest lang nadenken.

Na een uurtje ging Pierke naar huis. Hij liep weer langs het koeienpaadje onder aan de dijk.

De haas was er weer. Maar deze keer hoorde hij Pierke aankomen, want het jongetje liep zachtjes te praten.

En de haas liep hard weg, eer Pierke bij hem was.

's Avonds in z'n bedje lag Pierke door het raam naar de hemel te kijken. Daar pinkelde een ster.

't Was of die ster stil stond te kijken naar het kleine jongetje daar op die donkere zolder.

Het kleine jongetje lag stillekes te praten.

En z'n laatste woorden voor hij in slaap viel waren:

„Kindeke Jezus, Kindeke Jezus.”

En hij glimlachte om die zoete woorden.

